

ISSANDARISTIMISE PÜHA C AASTAL

(Esimene lugemine Js42, 5a 1-4.6-7)
Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Nii ütleb Issand: Vaata, see on minu sulane, keda ma hoian, minu äravalitu, kellest minul on hea meel. Ma olen saatnud oma Vaimu tema üle. Tema toob rahvale õigekssaamise. Tema ei hüüa ega karju, tema häält ei ole kuulda tänavail. Mahapainutatud pilliroogu ei murra ta katki, ja hõõguvat tahti ta ei kustuta. Tema toob tõesti õigekssaamise. Tema ei nõrke ega murdu, kuni ta on maa peal õiguse maksma pannud, ja tema seadust ootavad saared. Mina olen Issand, ja mina olen sind õigluseks kutsunud, haaranud kinni su käest ja sind kinnitanud. Ma olen seadnud sind rahvale seaduseks ja paganaile valguseks, avama pimedate silmi, laskma vange vabaks vangikojast ja tooma pimeduses istujaid valguse kätte.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps29 1-2.3ac-4.3b ja 9b-10; R: 11b)
R: Issand annab rahu oma rahvale.

Andke Issandale au, teie taevalised,
andke talle au ja ülistage teda.
Andke au Issanda nimele,
kummardage Issandat pühas ehtes.
R:

Issanda hääl on üle vete,
Issand üle suurte vete.
Issanda hääl muristab võimukalt,
Issanda hääl on täis ülevust.
R:

Kirkuse Jumal laseb muristada,
Tema pühamus ülistavad kõik tema auhiilgust.
Issanda aujärg on vetevoogude üle,
Issand istub kuningana aujärel igavesti.
R:

(Teine lugemine Ap10, 34-38)
Lugemine Apostlite tegude raamatust:

Sel ajal avas Peetrus oma suu ja ütles: "Ma mõistan tõesti, et Jumal ei tee vahet isikute vahel, vaid iga rahva seast on temale meelepärane see, kes teda kardab ja on õiglane. Selle sõna on ta saatnud Iisraeli rahvale, ja kuulutanud rahu-evangeeliumi Jeesuse Kristuse läbi, kes on kõige Issand. Te teate ju, mis on sündinud kogu Juudamaal alates Galileast, pärast ristimist, mida kuulutas Johannes, kuidas Jumal salvis Jeesuse Naatsaretist Püha Vaimu väega, ning kes selle järel käis mööda maad ja tegi terveks kõik, kelle üle saatan oli võimust saanud, sest Jumal oli temaga."
See on Jumala Sõna.

(Salm enne Evangeeliumi Mt3, 16-17; Mk 9,7)

Halleluuja. Taevas avanes ja üks hääl ütles:
See on minu armas poeg, teda kuulake. Halleluuja.

(Evangeelium C aastal Lk3,15-17, 21-22)
Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Sel ajal oli rahval suur ootus ja kõik arutasid oma südames Ristija Johannesest, kas tema on Messias või ei ole. Siis vastas Johannes kõigile: "Mina ristin teid veega, kuid tulemas on keegi, kes on vägevam kui mina ja kellel pole mina väärt sandaalirihmaga lahti päästma. Tema ristib teid Püha Vaimu ja tulega. Tal on visklabidas käes ja ta puhastab oma rehealuse - kogub nisu aita, kuid aganad põletab ta kustumatu tulega."

Ja sündis, et kui kogu rahvas ristiti, tuli ka Jeesus ristimisele, ning kui ta palvetas, avanes taevast ja Püha Vaim laskus nähtaval kujul tuvina tema üle ja taevast kostis hääl: "Sina oled minu armas poeg, sinust on mul hea meel!".

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kord kui ma väikese poisina koos teiste lastega metsas mängisin, leidsime me pöösastest siilipoja. Väike siil püüdis end, nii nagu ikka siilile kombeks, kerra tõmmata, aga see ei õnnestunud tal eriti - nina ja käpad jäid kerast täiesti välja. Siilipoeg vaatas meile abiotsivalt otsa, nagu tahaks ta öelda: "Teate, ma olen tegelikult tubli siil ja peaksin ilusti keras olema, aga ma veel hästi ei oska, nii et kui te näete midagi muud, siis palun olge nii suuremeelsed ja tehke nägu, nagu te ei näeks." Seda me, lapsed, ka tegime, ja jätsime siilikese samasse pöösa alla, kust me ta leidnud olime.

Loomad saavad täiskasvanuks ja nende keha kasvab instinktidele järele; täiskasvanud metsik loom käitub väga harva lapsikult. Inimene võib aga nii mõneski asjas eluks ajaks lapseks jääda, kui ta teadlikult oma hinge ja vaimuga ei tegele. Ja saatus ei ole meie puuduste suhtes ka alati armuline, lapsikult käitudes võime me haavata lausa surmavalt nii iseennast kui teisi enda ümber... Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, 1998. aastal vändati Ameerikas film "Hobulausuja" Robert Redfordiga peaosas. Film põhineb Monty Robertsi õpetusele hobuste treenimisest ilma igasuguse vägivallata, näidates kuidas inimene suudab oma liigutuste ja hoiakutega ka üsna probleemse käitumisega hobuste puhul neid rahustada ja nende usaldust võita. See õpetus on maailma hobusekasvatavate hulgas väga populaarseks saanud, ja praktika on näidanud, et "hobulausumine" ei olene otseselt ühe inimese personaalsetest võimetest, vaid kujutab endast $\frac{8}{4} \frac{8}{4}$ estidekeelt, mille abil võib iga inimene iga hobusega suhelda. Põhihoiakuna pidi inimene imiteerima hobuste omavahelist suhtlusviisi, seistes pooleldi seljaga hobuse poole ja kutsudes teda nii enda juurde.

Hobune on ju rohusööja, kelle loomuses on röövloomade eest põgenemise instinkt. Hobuse agressiivsus on seega pigem paanika kui rünnak. Sellepärast ei kannata ähvardusel põhinev treening hobuste juures nii head vilja kui nende loomusega arvestav, loomale arusaadav suhtlemisviis.

Siit võime me oma mõtet edasi arendada - et ka religiooni võib näha keelena. Jumal võib selles esineda kui viimne kohtumõistja, kes hoiatab meid pörgupiinade eest ja kinnitab, et oht pörgusse sattuda on reaalne, aga samuti ka kui armastav isa, kes meid oma lasteks peab ja ilmutab meile osa oma kirkusest.

Tänases evangeeliumis räägib Jeesus meiega meie inimlikkust tunnustavas keeles. Teda ristitakse, st tema üle teostatakse pattude mahapesemise rituaal, mille tähenduseks on, et nii nagu vesi peseb maha meie ihuliku mustuse, samamoodi eemaldagu ristimisvesi meie vaimne ebapuhtus. Jeesusel ei olnud pattu, kuid ta soovis iga inimese elukäigu jaoks eeskujuna näidata. Ta nägi välja nagu inimene, sellepärast pidi ta ka käituma nagu inimene, nii et keegi ei saaks talle põhjendatud etteheiteid teha. Jeesus loobus oma jumalasarasusest selleks, et meid julgustada, ja näitas meile, et Jumal ei ole väiklane karistaja, vaid suuremeelne abimees, kes on meid Kristuses oma lasteks vastu võtnud ja tahab, et me teda usaldaksime.

Inimese suurim probleem ei seisne paraku Jumalasse uskumises ja tema usaldamises, vaid tõsiseim katsumus keskendub tema jaoks julgusele Jeesuse jälgedes käia. Sest Jumal ei räägi meiega ainult armastuse ja mõistmise keeles, vaid vahel laseb ta sündida - nii nagu Jeesusegagi juhtus - et inimene saab tunda ka julma saatust ja kannatusi, mis jäävad meile arusaamatuks. Me võime ikka ja jälle imestada, miks üleüldse maailmas midagi halba sünnib, ja kui me oleme hiljuti midagi ebameeldivat kogenud, siis on meil raske oma saatust usaldada.

Kuid just sellepärast ongi Kristus inimeseks saanud ja meie eest surnud - ilma surmavaevata ei ole ka ülestõusmise rõõmu. Nii peame õppima oma saatusega leppima, isegi siis, kui tuleb uskuda pimedalt. Sest ainult Jumala abiga õnnestub meil viimaks sujuvalt maanduda pärast seda pimelendu, mida meie nimetame eluks. Aamen.